

NURULLAH GENÇ
Siyah Beyaz
Tabletler

ŞİİR

Birinci Tablet

göçmen kuşlar kaf dağına gider mi
târümâr olanlar kıyâm eder mi

çağın ümmilerine ve sana
gözleri olmayan mağarayı
ödünç verdiğim dudaklarımla
okuyorum kutsal sayfalarından
beyazın ve siyahın

tavan çöküyor; başımı sallıyorum

bir gün gelir misin divân-ı hümâyûnla
bir hayâl körfezinden
yanan gemileriyle muhâcir orduların

duvar çatlıyor; başımı sallıyorum

çatlıyor dünya iki yerinden
mağma yakın mı yakın
damar kesik; kan doluyor deriye

ufka baktığında doğuya dönüp
yerine koyarak kaybolan yıldızları
gözlerinde mehtâb, saçlarında ay
dokunur musun karanlığıma

hani dersen, uzak dur denizlerden
dalgalardan, kıyılardan, yüzümden
giderim
giderim de yer dibinden kahırla
devşirdiğim papatyalar
isyan ederler dağlarımıza

boyun bükürüm; yarılır cihân
boyun bükersin; parçalanır gök

korkumuzu kuşanıyor insandan
insanı eksilttiğinde geriye kalan
sâhibine küskün evlerin ortasına
seriyor siyah örtülerini
bu garip sofranın kan bedelini
mazlumların yürekleri öder mi

sesimi dünyanın en güzel bahçesine
bıraksam Hicâz nağmeleriyle
yanar mı kirpiklerin
dudakların, omuzların, ellerin

suyun kaynağını görenler bilir
renkler kirli ve üryân
toprağında alevlerinle
bahçesine kurşun döken bahçıvan
inkâr kokan tenlerimizi
gydirmiş gizli tutkularına
beynimde senden yayılan
kıvılcımlar, kül rüzgârı, o âciz
o miskîn hıçkırıklar
katran döküyor efkârımıza

kan tutar bizi gül kıvamında
yol tutar, yel tutar
sessizlik tutar
savurur arzın cehennemine
seni bende tutar o kadîm devrân
beni ikinci uykusu gibi
düşürür sızlayan perçemlerine

pusulanın dumanında yitirdim
senin çokluğunu, benim azımı
zevâl vaktindedir kum saatleri

kum dedim de, çöl takıldı dilime
vâhaların bedesteninde
beyhûde fidanlar, küf çiçekleri

develerin hörgüçlerinde ölüm
samyelinin kanatlarında mahşer

kadınları, mahkûm bir yolculuğa
çıkartıyor, cellâdı yaşamının
siyahı öpüyor avuçlarından
başımı sallıyorum

başım bir istilâ mezarlığıdır
günahlarım düşüyor
yolları kararmış bakışlarımdan
merhem sürüyorum isyân gecelerinde
çocukların, varlığından bîhaber
dokundukça soyulan
kabuk bağlamayan yaralarına
bir de bizim mahalleden âdemin
uykusunu öpüyor yarasalar
başımı sallıyorum

uykularım ne kadar da çürümüş
ne çokmuş ihânet eden
dilin kemiğine ve suskunluğa

gün olur avuçlarından
bedduâları toprağa düşer
mültecîlerin, âvârelerin
perdeleri kalkar düşlerimizin
göğe benden yükselirsin
senden dökülürüm Kızıldeniz'e
bırak, anlamasın kervanı kara
kapkara olan bezirgân

aydınlığı karanlıkta yakmayı
bir Nemrud'un rûhundan mı öğrendin
bendim yangınından kendine kaçan
âteşinde seni bekleyen sendin

mumya kokan çiçekler
Bâbil'in Asma Bahçeleri'nde
sonbahar gelmeden soluyor diye
seviyorsun sarıyı
ağlayışında gülmeyi
sükûtunda konuşmayı unuttum
saçlarını ellerimle örseydin
çıkardık rüyâ burcundan
yedinci katına yüreğimizin

şimdi sen sihirbazlar şehrinde
lâle soğanları büyütüyorsun
eski perilerin ve sultanların
düşlerine giriyorsun yeniden

bense incinmiş barınaklarda
mahpûsum; feryâtlarım
mültecî çadırına dönüyor
evim barkım yıkılıyor aniden

başımı sallıyorum; yıldızlar kayıp
başımı sallıyorum; sönüyor lâmba
Gılgamış yurdunun ufuklarına
karanlık çöküyor; başımı sallıyorum

yaprak kuma direniyor, çöle gül
yeryüzüne direniyor âsumân
siyah ve beyazdır artık dünya
siyah ve beyazdır zaman

İkinci Tablet

kör sürüyü kör çobanlar güder mi
târümâr sevdâlar yâre gider mi

ey Zeynep'i Kâmil'ine yürüten
binbir derdi merheminde eriten
bana İstanbul'dan martılar gönder
Beylerbeyi olsun kanatlarında
Levnî minyatürlerinden
Topkapı'nın yorgun öykülerini
dinlesin kader

İsmâil'in bıçağında dirildim
taşa vurmak ister miyim cânımı
Afrika, habari gani
Asya'nın yasak gözleri
ülkemin yaralı
habari gani ey vicdan

kendisini kâtil sanan ölüler
ayağa kalkın
Peygamber kokusu alayım diye
kabirlerden çağırduğım deliler